

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1ObdoV/19/2016
Identifikačné číslo spisu: 9016898231
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Darina Ličková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9016898231.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Ing. František Laufík, CSc., nar. 8. júna 1951, bytom Kríkova 16, Bratislava, právne zastúpený JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, advokátom, Kutlíkova 17, 851 02 Bratislava, proti žalovanému: Schaeffler Kysuce, spol. s r. o., Dr. G. Schaefflera 1, Kysucké Nové Mesto (predtým INA Kysuce, spol. s r. o., Dr. G. Schaefflera 1, Kysucké Nové Mesto), IČO: 36 386 553, právne zastúpený JUDr. Bohumírom Bláhom, advokátom, Hurbanovo nám. č. 5, 811 03 Bratislava, o zaplatenie sumy 165 023,24 eur s príslušenstvom, vedenej na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 16Cb/133/2001, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. mája 2014, č. k. 1Obo/16/2013-432, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 16Cb/133/2001-368 z 30. mája 2013 zamietol návrh. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v sume 4 283,49 eur na účet jeho právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že pôvodný žalobca Aplikácia elektroniky v strojárstve, spol. s r. o., so sídlom v Bratislave (ďalej len „AES s. r. o.“) si proti žalovanému uplatnil zaplatenie sumy 165 023,24 eur (4 971 490,-- Sk) s príslušenstvom. Predmetom konania je nárok žalobcu z titulu postúpenej pohľadávky pôvodným veriteľom BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., na základe dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000. Postúpená pohľadávka predstavuje pohľadávku z titulu zaplatenia ceny dodávky investičných celkov zo zmluvy č. YT59B/D01/SD1BK v sume 4 036 580,-- Sk (zostatok faktúry č. 200015 z 5. júna 2000) a zo zmluvy č. YT86B/D01/SD1BK v sume 934 910,-- Sk (zostatok faktúry č. 200016). Žalovanému postúpenie pohľadávky oznámil postupca BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., 2. augusta 2000 oznámením o postúpení pohľadávky, ktoré bolo opakovane zaslané žalovanému poštou 3. augusta 2000. Po telefonickej žiadosti žalovaného mu postupca zaslal aj dohodu o postúpení pohľadávky, a to faxom 7. augusta 2000 a poštou 10. augusta 2000. Uznesením č. k. 16Cb/133/2001-135 zo 4. augusta 2000 krajský súd vyhovel návrhu, aby do konania na miesto doterajšieho navrhovateľa AES, s. r. o., vstúpil Ing. Stanislav Laufík, nar. 12. mája 1975, prechodne bytom

Vajnorská 65, Bratislava a uznesením č. k. 16Cb/133/2001-240 z 29. marca 2012 súd vyhovel návrhu, aby na miesto navrhovateľa Ing. Stanislava Laufika vstúpil do konania Ing. František Laufík CSc., s ktorým súd následne vo veci aj konal.

3. Rozsudkom č. k. 16Cb/133/2001-242 z 29. marca 2012 krajský súd návrh žalobcu zamietol. Na základe odvolania podaného žalobcom Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 1Obo/54/2012-304 z 30. októbra 2012 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne Krajský súd v Žiline v súlade s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uznesením z 15. februára 2013 pripustil zmenu návrhu v zmysle prednesu žalobcu na pojednávaní súdu dňa 7. októbra 2010 a doručil uznesenie o pripustení zmeny účastníkov na strane žalobcu účastníkom konania.

4. Z vykonaného dokazovania, obsahu návrhu, pripojených listín, ako aj vyjadrenia žalobcu mal krajský súd preukázané, že žalobca si nárok na zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom uplatnil z titulu postúpenej pohľadávky na základe dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000, z dôvodu ktorého súd skúmal otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní. Krajský súd poukázal na to, že zásadne platí, že právoplatný rozsudok o určovacej žalobe rieši záväzne pre neskoršie podanú žalobu o plnenie z toho istého právneho vzťahu existenciu tohto právneho vzťahu. Dohoda o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000 bola v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 25Cb/261/00 právoplatne určená za neplatnú. Vychádzajúc z určenia absolútnej neplatnosti predmetnej dohody o postúpení pohľadávky podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, z ktorej žalobca odvodzuje uplatnený nárok, krajský súd konštatoval, že právne úkony postihnuté absolútnou neplatnosťou nemajú za následok vznik, zmenu alebo zánik práva alebo povinnosti, nakoľko absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona (ex lege) a pôsobí od začiatku (ex tunc) voči každému. Súd (resp. iný štátny orgán) musí na túto neplatnosť prihliadať a vyvodzovať z nej dôsledky z úradnej povinnosti.

5. Podľa názoru krajského súdu žalobca v predmetnom konaní nepreukázal existenciu právneho dôvodu uplatneného nároku tvoriaceho predmet sporu, teda ani svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore. Žalobca v predmetnom konaní nepreukázal, že mu patrí uplatňované právo, nakoľko iba platná dohoda o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000 by zakladala jeho aktívnu vecnú legitímáciu v predmetnom spore. Na rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu nemá vplyv ani uzavretá Dohoda o vzájomnom usporiadaní právnych vzťahov z 29. septembra 2000 (ďalej aj „dohoda z 29. 09. 2000) medzi INA Kysuce, a. s., BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., BLOCK SK, s. r. o. a BLOCK, a. s. (založená je v spise na č. l. 162), na ktorú žalobca poukazoval a ktorou sa snažil preukázať, že spoločnosť BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., nebola aktívne vecne legitimovaná vo veci sp. zn. 25Cb/261/00 z dôvodu, že 29. septembra 2000 túto pohľadávku postúpila spoločnosti BLOCK SK, s. r. o., ktorá je úplne inou právnickou osobou, a nie je ani účastníkom konania. Žalobca poukazoval na to, že pôvodné konanie začalo na základe návrhu z 5. októbra 2000, kedy spoločnosť BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., už nebola vlastníkom predmetnej pohľadávky. Dohodu z 29. 09. 2000 žalobca predložil ako nový dôkaz k návrhu na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 25Cb/261/00 s tým, že tento dôkaz nemohol predložiť v pôvodnom konaní, pretože ho získal z trestného spisu vedeného na OR PZ Nitra.

6. Z uznesenia Okresného súdu Bratislava II č. k. 42Cb/5/2009-123 z 9. júna 2011 Krajský súd v Žiline zistil, že právny zástupca BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., založil do spisu Dohodu o vzájomnom usporiadaní vzťahov z 3. októbra 2000 s poukazom na to, že táto pohľadávka patrí spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., pričom k dohode z 29. 09. 2000 uviedol, že táto riešila zabezpečenie zodpovednosti za vady vykonaného diela, avšak cena diela mala byť zaplatená spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., ako je uvedené v bode 3.3 § 3 dohody predloženej žalobcom. K rozsudku Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 25Cb/261/00 krajský súd uviedol, že v predmetnom konaní nie je oprávnený preskúmať právoplatné rozhodnutie iného súdu. Ustálenie otázky aktívnej, prípadne pasívnej vecnej legitímácie v spore je vždy vecou konkrétneho konania. V predmetnom konaní o plnenie preto neprislúcha súdu preskúmať otázku vecnej legitímácie účastníkov v inom konaní o určovacej žalobe. Navyiac, súd poukázal na to, že Okresný súd Bratislava II v uznesení č. k. 42Cb/5/2009-123 z 9. júna 2011 (ktoré bolo potvrdené Krajským súdom v Bratislave v konaní sp. zn. 1Cob/358/2011) k žalobcom predloženej dohode z 29. 09. 2000 konštatoval, že táto dohoda vysporiadavala záväzky vyplývajúce zo zmluvy o dielo a riešila zabezpečenie zodpovednosti za vady vykonaného diela v zmysle § 3 bodu 3.3 dohody, avšak uvedená dohoda nemá vplyv na určenie aktívnej alebo pasívnej vecnej legitímácie účastníkov v konaní vedenom pod sp. zn. 25Cb261/00.

7. Žalobca v predmetnom konaní aktívnu vecnú legitímáciu odvodzoval od skutočnosti, že právny nástupca pôvodného žalobcu - Ing. Stanislav Laufík nadobudol pohľadávku tvoriacu predmet sporu na základe dohody o postúpení pohľadávky 7. novembra 2004 od AES, s. r. o., t. j. v čase, keď táto spoločnosť bola právoplatnou vlastníčkou pohľadávky, a preto podľa jeho názoru ani okolnosť, že následne v mimoriadnom opravnom konaní bol rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušený rozsudok odvolacieho súdu, na základe ktorého bolo potvrdené spoločnosti AES, s. r. o., jej vlastníctvo k pohľadávke, nemohlo mať vo vzťahu k tretím osobám dopad na ním nadobudnuté práva s poukazom na ust. § 243d ods. 2 O. s. p., podľa ktorého právne vzťahy niekoho iného než účastníka konania nemôžu byť novým rozhodnutím dotknuté. K tomuto krajský súd uviedol, že podľa jeho názoru zamietnutie žaloby o neplatnosť dohody o postúpení pohľadávky nebolo takým rozhodnutím, ktorým by súd akýmkoľvek spôsobom upravil, resp. deklaroval právne vzťahy medzi účastníkmi. Zamietnutie žaloby o neplatnosť dohody o postúpení nemožno vykladať tak, že by týmto rozhodnutím súd deklaroval, že postupník je právoplatným nadobúdateľom pohľadávky. Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Cob/263/2003 z 8. septembra 2004 (ktorým bol zmenený rozsudok okresného súdu tak, že návrh navrhovateľa BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., o neplatnosť dohody o postúpení z 26. júla 2000 bol zamietnutý) nezaložilo a ani nedeklarovalo žiadne právo, ktoré by mohla spoločnosť AES, s. r. o., ďalej previesť na iného - tretiu osobu, ktorá by mohla odvodzovať svoju dobromyseľnosť pri jeho nadobudnutí. Navyiac, spoločnosť AES, s. r. o., nemohla na Ing. Stanislava Laufíka previesť viac práv, ako sama mala, nakoľko v konečnom dôsledku dohoda o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000 bola súdom určená za neplatnú. Z neplatného právneho úkonu právne následky nenastanú a ani tým, že Ing. Stanislav Laufík nebol účastníkom konania o neplatnosť dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000 nemožno ustáliť, že by ho nezaväzoval určovací rozsudok súdu, ktorým bola dohoda o postúpení pohľadávky vyhlásená za neplatnú.

8. K uplatneniu princípu právnej istoty, ktorého súčasťou je aj dôvera subjektov v platné právo a k uplatneniu princípu ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere krajský súd uviedol, že uvedená zásada, okrem toho, že právo musí byť nadobudnuté v dobrej viere, vychádza z toho, že právo bolo skutočne nadobudnuté, a teda že niekto sa stal jeho subjektom. Preto spravidla nemôže byť tohto práva zbavený dodatočným odpadnutím (zrušením) právneho dôvodu, na základe ktorého sa stal prevodca vlastníkom veci. Predpokladom uplatnenia tejto zásady, a teda aj princípu právnej istoty je, že nadobúdateľ vec alebo právo nadobudol od skutočného vlastníka, a nie od nevlastníka. Aj z tohto pohľadu je preto pre posúdenie veci určujúce zistenie, či spoločnosť AES, s. r. o., nadobudla pohľadávku BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., v rozpore, resp. bez rozporu s ust. § 39 OZ. Ak totiž dotknutý právny úkon bol postihnutý absolútnou neplatnosťou, k platnému postúpeniu pohľadávky na obchodnú spoločnosť AES, s. r. o., nedošlo a na takýto úkon sa hľadá, ako keby nebol urobený. V zmysle zásady, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, než sám má, je rovnakou vadou postihnutý aj právny úkon urobený spoločnosťou AES, s. r. o. a následne aj Ing. Stanislavom Laufikom. Na základe vyššie uvedeného krajský súd zamietol návrh z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní.

9. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a odporcovi ako úspešnému účastníkovi, priznal trovy konania v celkovej sume 4 283,49 eur.

10. Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozsudkom z 20. mája 2014 č. k. 1Obo/16/2013-432 rozsudok Krajského súdu v Žiline z 30. mája 2013 č. k. 16Cb/133/2001-368 potvrdil.

11. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že predmetom sporu je právo na zaplatenie ceny dodávky investičných celkov vyplývajúce zo zmluvy o dielo č. YT59B/D01/SD1BK a zmluvy o dielo č. YT86B/D01/SD1BK, vyúčtovanej faktúrami, z ktorých zostala nezaplatená faktúra č. 200015 z 5. júna 2000 v sume 4 036 580,-- Sk a faktúra č. 200016 z 5. júna 2000 v sume 934 910,-- Sk. Zmluvy o dielo boli uzavreté medzi žalovaným ako objednávateľom a spoločnosťou BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., so sídlom Nové Záhrady III/6, Bratislava ako zhotoviteľom. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný pohľadávku uplatnenú v konaní čo do základu a výšky nespochybnil, avšak namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní. Z návrhu na začatie konania vyplýva, že pôvodným žalobcom v konaní bola spoločnosť AES, s. r. o., ktorá si zaplatenie žalovanej pohľadávky uplatnila proti žalovanému. Uznesením č. k. 16Cb/133/2001-135 zo 4. augusta 2009 krajský súd rozhodol o zmene žalobcu, ktorým sa stal Ing. Stanislav Laufík, nar. 15. mája 1975, prechodne bytom Vajnorská 63, Bratislava, z dôvodu postúpenia mu žalovanej pohľadávky postupcom AES, s. r. o., na základe dohody o

postúpení pohľadávky zo 7. novembra 2004. Uznesením č. k. 16Cb/133/2001-240 z 29. marca 2012 v spojení s opravným uznesením z 15. februára 2013 krajský súd opätovne rozhodol o zmene žalobcu, ktorým sa stal Ing. František Laufík CSc., nar. 8. júna 1951, bytom Kriková 16, Bratislava, z dôvodu postúpenia mu žalovanej pohľadávky na základe dohody o postúpení pohľadávky z 24. marca 2012, uzavretej medzi Ing. Stanislavom Laufíkom ako postupcom a Ing. Františkom Laufíkom ako postupníkom. O zmene účastníka konania na strane žalobcu vyššie citovanými uzneseniami rozhodol krajský súd z procesného hľadiska podľa ust. § 92 ods. 2 a 3 O. s. p.

12. Následne vzhľadom na žalovaným uplatnenú námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní krajský súd upriamil svoju pozornosť na zistenie, či z hľadiska hmotného práva žalobca je alebo nie je nositeľom práva uplatneného v konaní. Žalovaná pohľadávka bola pôvodným veriteľom a postupcom BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., postúpená postupníkovi AES, s. r. o., na základe dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000. Za postupcu túto dohodu uzavrel a podpísal Ing. František Laufík CSc., (súčasný žalobca). Následne 7. novembra 2004 bola žalovaná pohľadávka postúpená postupcom AES, s. r. o. (za ktorého dohodu uzavrel a podpísal Ing. František Laufík CSc.) postupníkovi Ing. Stanislavovi Laufíkovi a 24. marca 2012 bola žalovaná pohľadávka postúpená postupcom Ing. Stanislavom Laufíkom postupníkovi Ing. Františkovi Laufíkovi CSc. na základe dohody o postúpení pohľadávky. V konaní nie je sporné, že súčasný žalobca sa domáha zaplatenia žalovanej pohľadávky s príslušenstvom proti odporcovi z titulu postúpenej mu pohľadávky (tzv. singulárna sukcesia).

13. Dohoda o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000 bola v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II právoplatne určená za neplatnú rozsudkom č. k. 25Cb/261/00-91 z 25. júna 2002 v spojení s doplňujúcim rozsudkom č. k. 25Cb/261/00-107 z 20. mája 2003 a v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/166/2006-330 z 3. júla 2006, a to z dôvodu absolútnej neplatnosti uvedenej dohody podľa ust. § 39 OZ. Krajský súd v Žiline v odôvodnení rozsudku správne konštatoval, že absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona (ex lege) a pôsobí od začiatku (ex tunc) voči každému a právny úkon postihnutý absolútnou neplatnosťou nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik práva alebo povinnosti, pričom súd. resp. iný štátny orgán musí na túto neplatnosť prihliadať z úradnej povinnosti. Na základe absolútne neplatnej dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000 nedošlo k postúpeniu žalovanej pohľadávky spoločnosti AES, s. r. o. (ktorá ako pôvodný žalobca podala návrh v predmetnom spore), pričom následne nedošlo ani k platnému postúpeniu žalovanej pohľadávky zo spoločnosti AES, s. r. o., na Stanislava Laufíka (na základe dohody o postúpení pohľadávky zo 7. novembra 2004) a následne tiež nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky ani z Ing. Stanislava Laufíka na Ing. Františka Laufíka CSc. (na základe dohody o postúpení pohľadávky z 24. marca 2012). Krajský súd v odôvodnení rozsudku správne poukázal na zásadu, že „nikto nemôže na iného previesť viac práv než sám má“, preto pokiaľ je právny úkon (dohoda o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000) absolútne neplatným právnym úkonom, rovnako neplatnými právnymi úkonmi sú aj následne urobené úkony - dohoda o postúpení pohľadávky zo 7. novembra 2004 a dohoda o postúpení pohľadávky z 24. marca 2012. Napriek nesúhlasu žalobcu s právoplatným rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 25Cb/26/00-91 z 25. júna 2002 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/166/2006-330 z 3. júla 2006, je vyššie citovaný rozsudok Okresného súdu Bratislava II záväzný pre súd v predmetnom konaní o plnenie vyplývajúce z dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000, nakoľko predpokladom toho, aby plnenie zo zmluvy mohlo byť priznané oprávnenému subjektu, je vyriešenie (predbežnej) otázky, či dohoda o postúpení pohľadávky je platným právnym úkonom. Keďže otázka platnosti, resp. neplatnosti právneho úkonu - dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000 bola predmetom osobitného súdneho konania na základe určovacieho návrhu podaného podľa ust. § 80 písm. c/ O. s. p., je právoplatný rozsudok o určovacom návrhu záväzný pre neskôr podaný návrh o plnenie z toho istého právneho úkonu, ktorý bol súdom v inom konaní právoplatne určený za (absolútne) neplatný právny úkon. Právoplatný rozsudok súdu o určovacom návrhu (ust. § 80 písm. c/ O. s. p.) nie je oprávnený preskúmať iný súd v inom súdnom konaní, pretože právoplatné súdne rozhodnutie je záväzné a nezmeniteľné, čo je vyjadrením formálnej a materiálnej stránky právoplatnosti súdneho rozhodnutia.

14. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania, ktorému mu predchádzalo, odvolací súd konštatoval, že krajský súd dospel k správne záveru o tom, že žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný, pretože žalobca nepreukázal, že mu patrí uplatnené právo na zaplatenie žalovanej

pohľadávky s príslušenstvom, keďže dohoda o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000 je absolútne neplatným právnym úkonom. Na základe dohody z 26. júla 2000 preto nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu žalovanej pohľadávky na pôvodného žalobcu AES, s. r. o. a následne ani na Ing. Stanislava Laufika a Ing. Františka Laufika CSc. (súčasného žalobcu), nakoľko absolútnou neplatnosťou sú postihnuté aj následne uzavreté dohody o postúpení pohľadávky zo 7. novembra 2004 a 24. marca 2012.

15. Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu aj v tom, že ust. § 243d ods. 2 O. s. p. (podľa ktorého právne vzťahy niekoho iného než účastníka konania nemôžu byť novým rozhodnutím dotknuté), ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/28/2007 vychádzajú z iných skutkových a právnych okolností prípadu, než je posudzovaný prípad, na ktorý ich nemožno použiť. Citované rozhodnutie rieši ochranu práv nadobudnutých v dobrej viere, teda, ak niekto nadobudol vlastnícke právo v dobrej viere, nemôže byť tohto práva zbavený dodatočným odpadnutím právneho dôvodu, na základe ktorého sa stal prevodca vlastníkom veci, pričom predpokladom uplatnenia tejto zásady (teda aj princípu právnej istoty) je, že nadobúdateľ vec alebo právo nadobudol od skutočného vlastníka, a nie od nevlastníka. V posudzovanom prípade žalobca v odvolaní poukazoval na to, že on, ako aj jeho právny predchodcovia, nadobudli žalovanú pohľadávku dobromyseľne a že im patrí na základe dohôd o postúpení pohľadávky, pričom žalobca osobitne zdôraznil, že rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 25Cb/261/00-91 z 25. júna 2002, ktorým bola určená neplatnosť dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000, bol najskôr zmenený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 14Cob/263/2003-244 z 8. septembra 2004 tak, že určovací návrh bol zamietnutý. V čase, keď uvedený rozsudok bol právoplatný, došlo k uzavretiu dohody o postúpení pohľadávky zo spoločnosti AES, s. r. o., na postupníka Ing. Stanislava Laufika, pričom až následne na základe podaného dovolania bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obdo/43/2004-298 zo 6. apríla 2006 a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie, v rámci ktorého následne Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3Cob/166/2006-330 z 3. júla 2006 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 25Cb/261/00-91 z 25. júna 2002 v spojení s dopĺňujúcim rozsudkom č. k. 25Cb/261/00-107 z 20. mája 2003. Odvolací súd, rovnako ako krajský súd, bol toho názoru, že v posudzovanom prípade bolo postúpenie žalovanej pohľadávky od začiatku sporné, o čom mali vedomosť aj jej nadobúdatelia na základe dohôd o postúpení pohľadávky, teda nemohli byť dobromyseľní pri jej nadobúdaní. Prvú dohodu o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000 uzavrel za veriteľa a postupcu Ing. František Laufík CSc. (súčasný žalobca) so spoločnosťou AES, s. r. o. Pôvodný veriteľ BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., postúpenie pohľadávky neuznal, o čom 2. augusta 2000 zaslal žalovanému oznámenie, v ktorom poukázal na to, že Ing. František Laufík CSc. bol odvolaný z funkcie konateľa spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., na valnom zhromaždení 28. júla 2000, a preto oznámenie o postúpení pohľadávky žalovanému 2. augusta 2000 nemohol urobiť s právnym účinkom, keďže v tom čase už nebol konateľom spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o. Zároveň spoločnosť BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., podala 28. septembra 2000 na Okresnom súde Bratislava II určovací návrh o neplatnosť dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000. Návrh bol podaný proti odporcovi AES, s. r. o., spoločníkom a konateľom ktorej boli od 25. januára 1999 aj Ing. František Laufík CSc. a Stanislav Laufík, teda títo mali vedomosť o spornosti postúpenej žalovanej pohľadávky, a preto nemohli byť dobromyseľní pri uzavretí dohôd o postúpení žalovanej pohľadávky 7. novembra 2004 a 24. marca 2012. Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že spor o určenie neplatnosti dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000 prebiehal niekoľko rokov a v rámci niekoľkých inštancií, pričom v určitom okamihu (rok 2004) sa Stanislav Laufík domnieval, že je vlastníkom žalovanej pohľadávky po tom, čo Krajský súd v Bratislave zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava II tak, že zamietol návrh žalobcu o určenie neplatnosti dohody o postúpení pohľadávky z 26. júla 2000. Na základe podaného dovolania bol však následne rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, v rámci ktorého krajský súd rozsudkom z 3. júla 2006 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 25. júna 2002.

16. Odvolací súd uviedol, že predmetné konanie je konaním sporovým, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na žalobcovi, ktorý ak chce byť v spore úspešný, musí preukázať oprávnenosť a dôvodnosť ním uplatneného nároku voči žalovanému. Rozhodujúcou otázkou, ktorá bola pre posúdenie veci kľúčová, bola otázka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní. Odvolací súd nesúhlasil s tvrdením žalobcu v odvolaní, že mu v predmetnom súdnom konaní (ktoré začalo v októbri 2000) nebolo umožnené vyjadriť sa k veci, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom a že mu

postupom krajského súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Tiež skutočnosť, že súd nevykonal dôkaz výsluchom žalovaného, nemožno považovať za postup, ktorým by bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Žalovaný, resp. jeho právny zástupca sa zúčastňovali na pojednávaníach súdu, predkladali písomné vyjadrenia a stanoviská v rámci svojej obrany tak, ako to považovali za postačujúce. Keďže dôkazné bremeno v spore spočívalo na žalobcovi, bolo predovšetkým na ňom, či ho v spore unesie alebo neunesie. Odvolací súd súhlasí s konštatovaním krajského súdu v odôvodnení rozsudku v tom, že na posúdenie otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní nemá žiadny vplyv dohoda o vzájomnom usporiadaní právnych vzťahov z 29. 09. 2000, resp. dohoda o vzájomnom usporiadaní právnych vzťahov z 3. októbra 2000, nakoľko tieto dohody nemajú žiadnu relevanciu vo vzťahu k preukázaniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v predmetnom konaní. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd vo veci správne rozhodol, keď návrh žalobcu zamietol pre nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie v konaní.

17. Na základe odvolania podaného žalobcom aj proti rozhodnutiu o trovách konania odvolací súd preskúmal ním napadnuté rozhodnutie. Vyčíslenie trov konania právnym zástupcom žalovaného sa nachádza na č. I. spisu 246 a 364 a bolo vykonané v lehote do 3 pracovných dní od vyhlásenia rozsudku podľa ust. § 151 ods. 1 O. s. p. Námietka žalobcu, že mu vyčíslenie trov nebolo predložené na vyjadrenie, nie je relevantná, pretože o náhrade trov konania rozhoduje ex offio súd na návrh účastníka, pričom povinnosťou súdu je uplatnené trovy konania prekontrolovať a priznať v súlade s právnym predpisom. Účastníkom predložené vyčíslenie trov konania súdu sa nezasiela druhému účastníkovi na vyjadrenie, nakoľko rozhodnúť o trovách konania je povinnosťou súdu. V posudzovanej veci žalovaný mal v konaní úspech, súd mu preto priznal podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu trov konania, ktoré si právny zástupca žalovaného v zákonnej lehote uplatnil na súde s ich vyčíslením a špecifikáciou. Priznané trovy konania v sume 4 283,49 eur pozostávajú z odmeny advokáta za poskytovanie právnych služieb s pripočítaním tzv. režijného paušálu. Odvolací súd poukázal na všetkých 6 úkonov právnej služby a po preskúmaní rozhodnutia o trovách konania a dospel k záveru, že krajský súd priznal žalovanému náhradu trov konania v správnej výške v súlade s ust. § 142 ods. 1 O. s. p., vyjadrujúcim zásadu úspechu v konaní. Napriek tomu, že krajský súd v odôvodnení rozsudku pri dvoch právnych úkonoch nesprávne uviedol ust. § 14 ods. 1 písm. a/ namiesto ust. § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky, krajský súd trovy konania žalovanému priznal v správnej výške a za tie úkony právnej služby, ktoré právny zástupca žalovaného vykonal v súlade s vyhláškou č. 240/1990 Zb. a vyhláškou č. 655/2004 Z. z. Odvolací súd preto žalobcom napadnuté rozhodnutie o trovách konania podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil. Odvolací súd tiež uviedol, že nezistil v konaní žiadny dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle ust. § 150 ods. 1 O. s. p., pre ktorý by nemal žalovanému priznať náhradu trov konania celkom alebo sčasti. Rovnako odvolací súd nezistil dôvod, pre ktorý by žalovanému nemal priznať trovy konania podľa ust. § 147 ods. 1 O. s. p. za tie tri úkony právnej služby, ktoré v odvolaní namietal žalobca, nakoľko nebolo zistené, že by sa jednalo o trovy konania za úkony, ktorými by odporca uviedol súd do omylu tak, ako to tvrdil žalobca.

18. Proti rozsudku odvolacieho súdu z 20. mája 2014 č. k. 1Obo/16/2013-432 podal prostredníctvom právneho zástupcu dovolanie žalobca. Podľa žalobcu je dovolanie prípustné v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p., pretože súd svojím postupom žalobcovi odňal možnosť konať pred súdom, ako aj v zmysle ust. § 237 písm. a/ O. s. p., keďže súd bez návrhu rozhodol vo veci - súd rozhodol o veci, na konanie v ktorej mu nepatrí právomoc. Uviedol, že dovolanie podáva voči rozsudku v celom rozsahu, a to z dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. a O. s. p. (v konaní došlo k vadám podľa § 237 písm. f/ a písm. a/ O. s. p.). Konanie je tiež postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Žalobca je toho názoru, že napadnutý rozsudok nemožno preskúmať, pretože odvolací súd síce potvrdil všetky dôvody krajského súdu, avšak učinil tak bez toho, aby zodpovedal ktorúkoľvek z odvolacích námietok žalobcu a bez toho, aby svoj súhlas so závermi krajského súdu akokoľvek odôvodnil. Žalobca v dovolaní uviedol, že z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu nemožno zistiť, či aj odvolací súd považuje právoplatný rozsudok z 8. septembra 2004 za vykonateľný alebo nie. Otázky, či z právoplatného rozsudku o žalobe podľa § 80 písm. c/ O. s. p. plynie právo alebo nie, ostala nezodpovedaná, a to aj napriek odvolaciemu konaniu na Najvyššom súde SR. Žalobca poukázal, že konanie Okresného súdu Bratislava II č. 25Cb/261/00 bolo konaním o určovacej žalobe, podanej spoločnosťou BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., pričom vo všeobecnosti

platí, že rozhodnutím o určovacej žalobe súd rozhoduje, či tu je právo, alebo nie je, v prípade, ak by bez takéhoto určenia bolo postavenie navrhovateľa neisté. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/91/2006 z 1. novembra 2007. Žalobca mal za to, že odvolací súd nezaujal žiadne stanovisko k vlastníckemu právu postupníka Stanislava Laufika a nemožno zistiť ani názor odvolacieho súdu na tvrdenie krajského súdu, podľa ktorého aktívna legitímácia žalobcovi v konaní nepatrí preto, že nikto nemôže previesť viac práv, než sám má. Neobstojí záver krajského súdu, že zrušením právoplatného rozsudku z 08. 09. 2004, na základe ktorého sa Stanislav Laufík stal vlastníkom pohľadávky, došlo i k zrušeniu vlastníctva Stanislava Laufika k tejto pohľadávke. Uvedené sa stať nemohlo, pretože v čase zrušenia rozsudku z 08. 09. 2009 už spoločnosť AES, spol. s r. o., vlastníkom tejto pohľadávky nebola, pretože po tom, ako bola určená platnosť zmluvy, na základe ktorej vlastníctvo k nej nadobudol žalovaný v pôvodnom konaní, stratil tento vlastníctvo k spornej pohľadávke jej predajom. Neobstojí tiež právny názor krajského súdu, že Stanislav Laufík a následne i dovolateľ stratili postavenie vlastníka pohľadávky, lebo ju nadobudli v rozpore s ust. § 39 OZ. Odvolací súd sa mal zaoberať vecou z pohľadu uplatnenia princípu právnej istoty, ktorý je premietnutý do ust. § 243 ods. 2 O. s. p., odvolací súd mal skúmať, či v prípade, ak postupca, ktorý je vlastníkom pohľadávky, túto prevedie do vlastníctva tretej osoby, môže mať dodatočné odpadnutie právneho dôvodu, na ktorého základe sa postupca stal vlastníkom pohľadávky, za následok zánik vlastníctva postupníka, ktorý pohľadávku nadobudol v dobrej viere a bez rozporu s ust. § 39 OZ, a teda, či je alebo nie je dôvodný nárok žalobcu na poskytnutie ochrany vlastníckeho práva proti žalovanému v zmysle § 126 ods. 1 OZ. Odvolací súd sa vecou v tomto zmysle nezaoberal, nevykonal nápravu neprávneho tvrdenia krajského súdu, jeho názor na túto otázku nemožno z odôvodnenia rozsudku zistiť, čím odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Žalobca v dovolaní tiež uviedol, že tvrdenie odvolacieho súdu o právnej irelevantnosti dohôd (dohoda o vzájomnom usporiadaní právnych vzťahov z 29. 09. 2000 a dohoda o vzájomnom usporiadaní právnych vzťahov z 03. 10. 2000) je novým skutkovým tvrdením, ku ktorému sa žalobca nikdy nemohol vyjadriť, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Podľa žalobcu je splnený predpoklad neplatnosti dohody z 03. 10. 2000 z dôvodu podľa § 525 ods. 2 OZ v spojení s § 39 a § 40 ods. 2 OZ, ale aj z dôvodu podľa § 272 ods. 2 Obchodného zákonníka. Na takto odôvodnenú námietku nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v konaní vo veci Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 25Cb/261/00, t. j. na námietku zmätočnosti konania a nulítosti rozsudku Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 25Cb/261/00-91 z 25. júna 2002 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3Cob/166/2006-330 z 3. júla 2006, odvolací súd žiadnym spôsobom nereagoval. Kým krajský súd tvrdenie platnosti dohody z 03. 10. 2000 vyslovil ako prekvapivé, ktoré nikdy žalovaný nepoužil, odvolací súd označil túto okolnosť za irelevantnú. Žalobca je názoru, že nezodpovedaním otázky, ako došlo k strate jeho vlastníckeho práva k pohľadávke, ktorej plnenie je predmetom konania Krajského súdu v Žiline č. k. 16Cb/133/2001, ako aj mlčaním súdov vo veci zmätočnosti konania Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 23Cb/368/2009, ktorá vyplynula z absolútnej neplatnosti dohody tamojšieho navrhovateľa z 03. 10. 2000, bol poškodený vo svojom základnom práve na spravodlivé konanie pred súdom. Uvedené otázky sú rozhodujúce otázky súdneho konania. Bez ich zdôvodnenia nemožno rozsudky preskúmať. Žalobca dodal, že inou vadou konania je tiež nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu. Uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nespĺňa kritéria v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. a je arbitrárne, nepreskúmateľné a neodôvodnené, čím došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom a k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces. Podľa žalobcu odvolací súd porušil a ust. § 212 ods. 1 O. s. p., keď sa pri citovaní tvrdenia krajského súdu o tom, že rozsudok z 08. 09. 2004 nezaložil žiadne právo, neobmedzil na túto citáciu, ale ju i doplnil vlastným zdôvodnením, ktoré v rozsudku krajského súdu nájsť nemožno. Odvolací súd tiež porušil ust. § 213 O. s. p., keď tvrdí nový skutkový stav neplatnosti zmlúv o postúpení pohľadávky zo 07. 11. 2004 a 24. 03. 2012, taký skutkový stav, ktorý netvrdí nielen žalovaný, ale ani krajský súd. Žalobca je tiež toho názoru, že súd nie je oprávnený začať konanie o určení neplatnosti zmlúv z vlastnej vôle, pretože § 81 O. s. p. takúto právomoc súdu nepriznáva. Odvolací súd prekročil svoje právomoci, keď vyslovil tvrdenie, ktoré účastník konania nepoužil a na jedinom neverejnom zasadnutí začal konanie o určení absolútnej neplatnosti zmlúv z 07. 11. 2004 a 24. 03. 2012 a konanie aj ukončil určením neplatnosti zmienych zmlúv bez dokazovania a skôr, než sa o takto začatom konaní žalobca vôbec dozvedel. Odvolací súd tiež nepravdivo tvrdí, že sa stotožnil s názorom krajského súdu aj v tom, že § 243d ods. 2 O. s. p. a ani rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/28/2007 na daný prípad nemožno

aplikovať. Krajský súd uvedené rozhodnutie ani nespomenul a o § 243d O. s. p. tvrdí, že neexistuje právoplatné rozhodnutie. Preto je názor odvolacieho súdu novým tvrdením, ku ktorému žalobca nedostal možnosť zaujať stanovisko. Žalobca poukázal, že v rozsudku odvolacieho súdu sa nachádzajú i viaceré nepravdivé skutkové tvrdenia, ktoré nie sú preukázané dôkazmi založenými v spise a dokonca i také, ktoré sú vyvrátené verejnými listinami vydanými súdmi SR. Záverom žalobca navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu z 20. mája 2014 č. k. 1Obo/16/2013-432 a tiež, aby zrušil aj rozhodnutie Krajského súdu v Žiline z 30. mája 2013 č. k. 16Cb/133/2001-368 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby súd zaviazal žalovaného k úhrade trov dovolacieho konania vo výške 1 823,83 eur k rukám právneho zástupcu žalobcu (2 x 751,89 eur + DPH, 2 x režijný paušál 8,04 eur + DPH).

19. K dovolaniu žalobcu sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadril žalovaný. Rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj krajského súdu považuje za správne, v súlade so zákonom a riadne odôvodnené. Skutočnosť, že žalobca nesúhlasí s riadne zdôvodneným a preskúmateľným rozhodnutím odvolacieho súdu nezakladá prípustnosť dovolania. Žalobca mal od počiatku zabezpečené všetky práva účastníka konania pred súdom a ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podkladom rozhodnutia, mal možnosť vyjadriť sa. Žalobca mal možnosť do spisu nahliadnuť, pred vydaním rozhodnutia bol spis oboznámený a žalobca vyzvaný, aby sa vyjadril k doplneniu dokazovania a vykonal návrhy. Žalovaný tiež popiera, že by svojim konaním spôsobil prieťahy v konaní. Žalobca nepreukázal žiaden dovolací dôvod a napadnutý rozsudok je vecne správny, riadne a správne odôvodnený. Žalovaný navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol a zaviazal žalovaného k náhrade trov dovolacieho konania za jeden úkon právnej služby - 751,89 eur + režijný paušál 8,04 eur na účet právneho zástupcu žalovaného.

20. K vyššie uvedenému vyjadreniu žalovaného k dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalobca. Žiadal, aby žalovaný predložil dôkaz, že 02. 08. 2000 spoločnosť BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., žalovanému okrem oznámenia o postúpení pohľadávky oznámil aj čokoľvek iné, t. j. preukázateľne doručila akúsi zápisnicu z valného zhromaždenia. Pokiaľ žiaden dôkaz nepredloží, JUDr. Bláha vedome zavádza senát a strany spory. Žalobca tiež nesúhlasí s tvrdením, že časť diela sa stala splatnou až 02. 10. 2000 a že tieto záväzky v tom čase splnila spoločnosť BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o. Žalobca tiež uviedol, že sa skutočne usiluje zvrátiť rozhodnutie z iného súdneho konania, a to konania Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 25Cb/261/00. Predmetné konanie bolo podľa žalobcu zmätočné z dôvodu, že žalobca v ňom nebol aktívne legitimovaný. V prospech nepríslušného subjektu nemôže znieť žiaden vykonateľný rozsudok, a preto rozsudok z tohto konania je nepoužiteľný i v konaní Krajského súdu v Žiline sp. zn. 16Cb/133/2001. Akýkoľvek záver vyvodený z tohto rozsudku je preto podľa žalobcu neprípustný. Žalobca poukázal tiež za to, že advokáti spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., postupom odporujúcim ust. § 122 ods. 2 ObZ bránili žalobcovi v jeho právo na nahliadanie do dokladov spoločnosti. Až v trestnom konaní boli dôkazy založené do vyšetrovacieho spisu. Ďalšie dôkazy mohol žalobca získať včas, keby súd vyhovel návrhu žalobcu a nariadil výsluch žalovaného či už v tomto konaní, alebo v konaní Okresného súdu Bratislava II č. k. 25Cb/261/00. To však súdy v oboch konaniach odmietli vykonať. Posledný dôkaz získal žalobca náhodou, prehľadávaním internetu 21. 11. 2016. Skôr však daný dôkaz ani neexistoval, pretože spoločnosť BLOCK SLOVAKIA, spol. s r. o., svoju uzávierku za r. 2015 súdu doručila až v auguste 2016 a zároveň sa žalobca domnieva, že FinStat túto informáciu zverejnila až od 01. 10. 2016. Dôkazy uvádzané žalobcom sú zároveň dôkazmi prípustnosti dovolania z dôvodu § 420 písm. f/ C. s. p., a preto je jeho použitie podľa názoru žalobcu oprávnené i s ohľadom na § 435 C. s. p.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (ďalej len „najvyšší súd“) (§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z.- Civilný sporový poriadok ďalej len C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas dovolateľ, konajúci prostredníctvom advokáta, bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

22. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. prvá veta, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (t. j. za účinnosti O. s. p.), dovolací súd postupoval v súlade s ust. § 470 ods. 2 C. s. p. a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovenia §§ 236, 237 a 238 O. s. p. v znení

platnom v čase podania dovolania.

23. Dovolaním bolo možné napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

24. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie.

25. Podľa ustanovenia § 238 O. s. p. platilo, že ak dovolanie smerovalo proti rozsudku, bolo prípustné: proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej (ods. 1), proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (ods. 2) a bolo prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa ustanovenia § 153 ods. 3 a 4 (ods. 3) O. s. p.

26. Napadnutý rozsudok nevykazuje znaky ani jedného z vyššie uvedených rozhodnutí, preto prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 238 O. s. p. vyvodiť nemožno.

27. Proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (s výnimkou rozhodnutí vydaných v exekučnom konaní - § 237 ods. 2 O. s. p.) bolo dovolanie prípustné, ak rozhodnutie odvolacieho súdu bolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p. Jedným z dôvodov zakladajúcich vždy prípustnosť dovolania bol aj prípad, keď bola strane postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), ktorého sa dovoláva žalobca. Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jej procesných práv, priznaných jej v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jej práv a právom chránených záujmov.

28. Z obsahu dovolania vyplýva, že jedným z hlavných dôvodov dovolaťelom namietaného porušenia ním označených práv je tvrdenie, že odvolací súd v napadnutom rozsudku nezaoberal s jeho podstatnou argumentáciou, následkom čoho rozhodnutie odvolacieho súdu nespĺňa kritéria vyžadované podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p.

29. Štruktúra práva na odôvodnenie bola rámcovo upravená v ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p. Táto forma sa uplatňovala aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor, ktorý zastáva aj odvolací súd, zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne i dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

29. Dovolaťelý súd po preskúmaní dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nezistil, že by postupom odvolacieho súdu bola žalobcovi znemožnená realizácia procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznával. Odvolací súd rozhodol v súlade s Občianskym súdnym poriadkom a napadnutý rozsudok odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p., teda aj s požiadavkou preskúmateľnosti. Z rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, prečo odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Preto toto rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolaťelý sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06).

30. Odhliadnuc od uvedeného judikatúra najvyššieho súdu zastáva názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale ide len o inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Tento názor je plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto názoru. V tejto súvislosti dovolaťelý súd poukazuje aj na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015 (publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie

dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

31. Dovolací súd s poukazom na vyššie uvedené uzatvára, že v danom prípade nejde ani o výnimku uvedenú v stanovisku R 2/2016, keďže napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, pre ktoré vo veci rozhodol a rovnako sa odvolací súd vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobcu.

32. Dovolateľ v dovolaní namieta, že v konaní došlo k vade podľa ust. § 237 ods. 1 písm. a/ O. s. p., keďže súd bez návrhu rozhodol vo veci, na konanie v ktorej mu nepatrí právomoc. Súd nebol oprávnený začať konanie o určení neplatnosti zmlúv z vlastnej vôle, pretože § 81 O. s. p., takúto právomoc súdu nepriznáva.

Dovolací súd považuje takto vznesenú námietku za nedôvodnú. Ustanovenie paragrafu 81 O. s. p. riešilo možnosť súdu začať konanie bez návrhu, čo v predmetnej veci sa nestalo. V danej veci teda súd prvej inštancie nepostupoval podľa ust. § 81 O. s. p., t. j., že nezačal konanie bez návrhu. Súd prvej inštancie začal prejednávať a rozhodol vec na návrh žalobcu, o čom svedčí aj napadnutý rozsudok ako súdu prvého stupňa, tak aj súdu odvolacieho. Z týchto rozhodnutí súdov jednoznačne vyplýva, že predmetom sporu bola žaloba žalobcu smerujúca voči žalovanému na zaplatenie istiny 4 971 490,-- Sk s príslušenstvom. Pretože nárok žalobcu uplatnený žalobou vychádzal zo zmlúv (dohôd) o postúpení pohľadávok, súdy nižších stupňov postupovali správne, keď ako prejudiciálnu otázku v predmetnej veci riešili platnosť týchto zmlúv. Vzhľadom k tomu, že o platnosti, resp. neplatnosti predmetných zmlúv rozhodol rozsudkom Okresný súd Bratislava II. pod č. k. 25Cb/261/00-91 z 25. júna 2002 v spojení s rozsudkom z 20. mája 2003 č. k. 25Cb/261/00-107 tak, že určil neplatnosť postúpenia pohľadávky na AES, s. r. o., Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 3. júla 2006 pod sp. zn. 3Cob/166/2006 rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 25Cb/261/00-91 z 25. júna 2002 potvrdil. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď pri posudzovaní predbežnej otázky (platnosti, resp. neplatnosti zmlúv) vychádzal z právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Bratislava II, ktoré sa prejavilo len v spôsobe rozhodnutia o žalobe vo veci samej a bolo uvedené len v dôvodoch rozhodnutia. Posúdenie predbežnej otázky nebolo vyjadrené formou výroku napadnutého rozsudku.

Dovolací súd preto námietku dovolateľa o vade - nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) vyhodnotil ako irelevantnú.

33. Dovolateľ v dovolaní uviedol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a je postihnutý inou vadou.

Napriek tomu, že dovolateľ neuviedol, akou inou vadou je postihnuté napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, dovolací súd preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, či tento nevykazuje inú vadu majúcu za následok nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.

Pod inou vadou treba rozumieť to, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Za nesprávne posúdenie veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na zistené skutkové zistenia. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Dovolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia konštatoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu nevykazuje tzv. inú vadu. Odvolací súd správne aplikoval ustanovenia Občianske zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.), o absolútnej neplatnosti právnych úkonov (§ 39 OZ), a následne prijal správny právny názor týkajúci sa aktívnej vecnej legitímácii žalobcu.

34. K dôvodu dovolateľa, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd uvádza:

Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov, kam prináleží aj dovolanie, spočíva v tom, že právna istota a stabilita nastolená právoplatným rozhodnutím, sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne.

Úspešné uplatnenie tohto mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľom je podmienené (primárnym) záverom odvolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné a až následným (sekundárnym) záverom odvolacieho súdu, že tento opravný prostriedok je aj opodstatnený. Pretože dovolací súd nedospel k uvedenému (primárnemu) záveru, platná úprava platná v čase podania dovolania, mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané, lebo pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon. Preto dovolací súd, keďže dospel k záveru, že

dovolanie je procesne neprípustné v súlade s ustanovením § 447 písm. c/ C. s. p. ho odmietol.
35. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 C. s. p.).
36. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.